

STANCA VARSTELOR
 ALTFURNAMENTIMEND
 PATE PUNE
 RESCUMPARARE
 INTU TOTI

"Pazitorule cât mai este din noapte"
 Suseste Dimineata, dar intunecoasă
 ca Noaptea". Isa. 21:11-12.

vol. V Dels adam 116. 7.

CONTINUTUL

Multimea mare altă	91
Două clase scânzate	91
Două turme—două rasniți	92
Căutați mai întâi împărăția	93
Răspunderea noastră față de adevă-	
rul prezent	100
Vestea lui Dumnezeu este veșnic acum	101
de îndeplinit în zilele noastre?	107
Totul ce avem față de împărăție	108
Față de Legea	118
Față de uberea	119
Iisus iertătorul cel mai bogat	120
Jugal bun	121
Răbdarea	122

© W.T.B.S.

"Pe pământ stramțorare popoarelor cu nedumțire, mugur marea (Isaia 17:12-14), de șgudurea valurilor (clase-
 lor nelinistite și turburate) așa, ca oamenii mai is vor da șulțetul de frica și de așteptarea celor ce vor să fie șvini) pe
 oamant; caci puerile ceriului (ecclesiaticismului) vor fi șgudite... Așa voi, cand veți vedea aceasta intamplandu-se, sa
 știți ca este aproape imparatia lui Dumnezeu. Cautati in sus, ridicati capetele voastre (și va bucurati); ca s'a apropiat
 rescumpararea voastra." - Mateiu 24:33; Marcu 13:29; Luca 21:25-31.

MISIUNEA SFANTA A ACESTEI REVISTE.

ACEST Jurnal este unul din primii factori ori instrument a sistemului de instructiune Scripturala, sau „Seminarul Biblicii”, ale carui invataturi sunt acum prezentate in toate partile lumii civilizate de WATCH TOWER BIBLE & TRACT SOCIETY (SOCIETATEA DE BIBLII SI TRACTATE TURNUL DE VEGHERE), fondata in 1881 d. Chr. „pentru propagarea cunostintei Crestine.” Acest Jurnal nu este numai un mijloc de ajutor Studentilor de Biblie (de orice categorie) in intrunirile lor sa invete si studieze Cuvantul Divin, ci serveste si ca un mijloc de comunicare pentru anuntarea conferintelor si reprezentantilor calatori trimisi de aceasta Societate, numiti „Peregrini.”

„Lecturile Bereane” (Fapte 17: 10, 11) ale acestui Jurnal sunt repetitii ori subiecte reexaminata ale STUDIILOR publicate de Societate, aranjate sa ospeteze pe toti membrii „Casei Credincioase”, si foarte ajutatoare tuturor vrednicilor de un anumit grad onorabil acordat de Societate, adica: Vorbi Dei Minister (W. D. M.), care, tradus in romaneste insemnauza servitorul Cuvantului Divin. Lectiunile Scoalei Internationale de Duminica sunt special pentru Studentii Biblicii mai inaintati si invatatori; de unii aceste sunt considerate a fi indispensabile.

Acest Jurnal sta ferm pentru apararea singurului fundament a sperantei Crestinului, acum in general refuzat, resuscitarea prin sange pretios a „omului Iesus Christos, care s'a dat pe sine o rescumparare (un pret corespunzator) in infocul” pentru toti. (1 Petru 1: 19; 1 Tim. 2: 6). El dind pe acesti fundament sigur aur, argint si pietre scumpe (1 Corinteni 3: 11-15; 2 Petru 3: 1-11) ale Cuvantului lui Dumnezeu, misiunea lui mai departe e: „Sa faca pe toti sa vada ca impartasirea Misteriului care... de veacuri a fost ascuns in Dumnezeu... cu intentia ca intelegerea lui Dumnezeu... care de multe feliuri sa fi e data acum prin Biserica la cunostiinta... care in varstele trecute n'a fost cunoscuta omenimei, dupa cum e acum descoperita” — Efeseni 3: 5-9, 10.

Acest Jurnal sta liber de toate partidele, sectele si crezurile omenesti pe cand el sa sarzeste sa aduca din de in ce mai mult fiecare articulatie si cuvintare in depina subiectiune la voia lui Dumnezeu in Christos cum e exprimat in Scripturi. El e astfel liber sa declare cu indrazneala toate ce Dumnezeu si Domnul a vorbit — potrivit cu intelegerea si abilitatea permisă noua sa intelegem. Atitudinea lui nu e dogmatica, ci confidentiala; de oarece stim unde si ce aflam, abilitandu-ne cu neindolita si neimpartita credinta in promisiunile sigure ale lui Dumnezeu. El e tiut ca si o incredere, spre a fi intrebuintat numai in serviciul lui Dumnezeu, pentru invatarea Cuvantului Sau, pentru cladirea poporului sau in cunostiinta si harurile spirituale. Si noi nu numai invitam dar si îndemnam pe cititorii nostri sa examineze toate cuvintările lui Cuvantul Divin infailibil la care in continuu ne referam si usorati calea la o astfel de examinare.

PE NOI SCRIPTURA CLAR NE INANTA.

Ca Biserica e „Templul viului Dumnezeu” — mijlocul „lucrului marelui Sale” — ca construirea lui a fost in progres de-alungul varstei Evanghelice — de cand Christos a devenit Resuscitatorul lumii si Piatra Unghiului a Templului sau prin care, cand va fi sfarsit, binecuvantarea lui Dumnezeu va va revarsa asupra tuturor popoarelor si el sa vor apina de El. — 1 Corinteni 3: 16-17; Efeseni 2: 20-22; Ezechiel 25: 14; Galatanii 3: 39.

Ca in timpul de acum copleirea, formarea si dezvoltarea credinciosilor consacratii prezenteza „pietre vii... ale-e si pretioase” va ti gata atat „marele Maestru” le va aduce toate la casa sau Prima Invi si Templul va fi umplut cu gloria lui Dumnezeu si va fi „templul de intrunire intre Dumnezeu si oameni” de-alungul Mileniului — Apocalipsul 15: 2-8.

Ca, tencelii sperantet, pentru Biserica si lume sa ti „templul”, ca „Iesus Christos, prin harul lui Dumnezeu, a zisat in pentru fiecare om”, a fost o rescumparare pentru toti, si va ti „Lumina adevarata care va lumina pe orice om care vine”. — „La timpul de Sale curante” — Ezechiel 24: Ioan 1: 9; Timotei 2: 5, 6.

Ca Speranta Bisericii este: Sa fie „asemenia lui” celui ei... sa ti vada precum este” si sa fie „partasa naturii divine” „impartasindu-se gloriului Lui ca impreuna mostenitoare cu El. — 1 Ioan 3: 2; Ioan 17: 24; Romani 8: 17; 2 Petru 1: 4.

Ca lucrul prezent al Bisericii e perfectiunea ori pregatirea sfintilor pentru lucrul si serviciul in viitor; sa ti volteze in ea insazi orice har si fruct al spiritului; sa fie „parturita lui Dumnezeu la lume”; si sa se pregateasca pentru regi si preoti a lui Dumnezeu in varsta viitoare. — Efeseni 4: 12; Martei 24: 14; Apocalipsul 1: 6; 20: 6.

Ca speranta lumii sa afla in binecuvantarile cunostiintei si privilegiilor, cari vor fi aduse tuturor de imparatia mile-niala a lui Christos Resuscitator a toate ce au fost pierdute prin Adam in Eden, acelor cari cu lucrurie si supunere le vor inbratoasa pe terminii lui Dumnezeu din marelui „lucrului Resuscitator si gloriului Lui” soție. Biserica: pe cand toti cari petrivitorii si nesupuși de voie libera vor fi distrasi. — Iaprie 3: 19-23; Isaia 35.

TURNUL DE VEGHERE

(THE WATCH TOWER)

Publicat de Societatea de Biblie si Tractate Turnul de Veghere
(Watch Tower Bible & Tract Society)

124 Columbia Heights — Brooklyn, New-York, U. S. A.

OFICE FILIALE: 51 Craven Terrace, Lancaster Gate, London W. 2, Anglia; 405 Collins St., Melbourne, Australia; 125 Plein St Cape Town, Sud-Africa; 12 Honglerstrasse, Zurich, Elvetia; 38 Rue des Communaux, Bern, Filiala Franceza si Belgiana, Elvetia; 76 Unterdennerstrasse, Barmen, Germania; 15 Söndergade, Copenhaga, Danemarca; 9 Anggatan, Örebro, Suedia; 60 Parkveien, Christiania, Norvegia; 5 Servanderinkatu, Helsingfors, Finlanda; 51 Adrianusstr. Rotterdam, Olanda; Toronto, Ontario, Canada; Kottuyam, India; Ramallah, Palestina.

BRANSA ROMANA:

St. Bucovina Nr. 4, Cluj, Transilvania Romania.

Toate comunicariile si scrisorile sa se faca direct la oficiul din Cluj.

THE WATCH TOWER si Comitetul lui Editorial: Acest Jurnal este publicat sub supravegherea unui comitet editorial, din care cel pulin tigi au cetit si aprobat ca adevarat fiecare si toate articolele ce apar in coloanele lui. Numele comitetului este: J. F. Rutherford, W. E. Van Amburgh, F. H. Robinson, G. H. ...

Oferta celor saraci in Domnul. Tutoilor studentilor de Biblie cari din cauza batranetii ori altor infirmitati si impotentiali, sun neinstiara a plati abonamentul acestui Jurnal sa trimite stali daca dansii trimit o postala si-l cer astfel, totdeauna constiand cazul lor. Suntem mai mult de bucurosi ca toti acesti sa fie pe lista cefitorilor acestui Jurnal.

Anunt general

Broșura de mult asteptată: „Milioane ce traese acum nu vor muri niciodată” este acum gata. Frații sa va folosi de toate ocaziunile sa respici deasca ace sta veștura a împărăției in speranta celor ce iabesc vtr libertate si fericire. Cartea sa va vinde cu 10 lei in cata, preț uniform pretutindeni. Societatea va ti gādii celor cari vānd 20 de procente, adica 2 lei dela serie indată.

Anunt general

Facem cunoscut ca deocamdata avem numai cartile matoare, si deci sa nu sa comande deca cele anuntate a

ladul (Ce spun Scripturile despre Iad)	buc.	7
dela 50 in sus		5
Volumul I. „Studii in Scripturi”		40
Carte de intrebari la Vol. I.		5
... din America		5
Biblia de buzunar		50

TURNUL DE VEGHERE ȘI VESTIREA PRESENȚEI LUI CRISTOS

Vol. V.

CLUJ

Julie 1921.

BROOKLYN

No. 7.

MULTIMEA MARE ALBĂ.

„Acesta îmbrăcați în veș ninte albe cine sunt? și de unde veniți?” — Apocalipsul 7:15.

DUPĂ spunerile Bibliei aceia ce mărturisesc numele lui Christos să împartă în trei clase generale. Nu e pentru noi să citim inimile; dar e pentru noi, cum a spus Domnul, să cunoaștem pe oameni după fructele lor. Chiar și în aceasta noi putem fi înșelați. Sigura este sigură de aceea, cu privire la aceia cari mărturisesc a fi Creștini și cari trăiesc o viață dreaptă și morală, este de ai lua pe cuvântul lor și după aceea ce ei însuși mărturisesc a fi.

Pe una din clasele acestora Isus o numește neghină, „în celui rân”, pentru că prezența lor în biserică sau numele lor de creștin e rezultatul învățăturilor false, a credințelor și crezurilor false, semănate de dușman, Satan. (Matei 23:24-30, 36-43.) Mulți dintre neghină, după a noastră înțelegere, sunt cu talente foarte mari, sunt foarte onerabili și foarte bogăți. De fapt, însă, ei n' au nici parte nici loc cu și în biserică adevărată a lui Christos, a cărei membri sunt toți concepuți de spirit prin Cuvântul adevărat.

În înțelesul că toți cei consacrați sunt chemați printr-o sigură speranță a chemării lor și toți sunt concepuți de acelaș spirit prin acelaș Cuvânt al adevăratului, ei sunt toți o clasă, o biserică, sub un Domn, o credință, un botez. (Efeseni 4:4, 5) Împărțirea lor în două clase este rezultatul „răcirii” (Matei 24:12), încorporării — nici cald nici rece (Apocalipsul 3:15, 16: 2:4), și retragerii dela îndeplinirea jertfei legată prin legământ, al temerei de moarte afară de labără, din partea uoara. Aceștia sunt „ceata cea mare”, la care să referă textul nostru. Apostolul îi descrie și spune, că aceștia de „frica morții în toată viața lor erau ținuți în robie”. (Evrei 2:15) Unii dintre ei să mai tem și de pierderea antepinderii lor, numele lor bun, cinstea și starea lor socială între oameni. De aceea ei compromit slărea lor cu lumea și spiritul ei. Ei nu tăgăduiesc pe Domnul, la nici un caz. Într'adevăr, mulți dintre aceștia ar muri mai curând decât să-l tăgăduiască direct. Totuși prin lucrurile și purtările lor ei îl tăgăduiesc, să rușina de adevărul lui pentru că este asociat cu dispreț și nu e popular, sau poate să rușină de frații Domnului din cauza stării lor mai umilă sau impopularitatea lor între cei lumești. — Ioan 15:19.

Clasa aceasta deși nu tăgăduiesc pe Domnul, lipsese totuși să umble de aproape în urmele lui, și prin urmare vor lipsi să câștige răsplata mare a acestei vârste creștine, și anume: mărirea, cinstea, nemurirea naturii dumnezeiești, cunoașterea cu Isus în împărăția sa Milenială. Binecuvântările acestea neasemuit de mari să vor

da numai celor „mai mult decât biruitoari”, „micii turmă” căreia Tatăl va avea buna plăcere să-i deie împărăția, aceluia ce „urmează Meluhui căunde merge”, bucurându-se în năcazuri, socotind o onoare a fi socotiți vrednici de a suferi cu Christos, cu cauza sa, pentru Cuvântul său, frații lui. Si totuși turma aceasta mică, asemuită în Biblie cu juvaerele (pietrele scumpe a) lui Iehova, este descrisă de poet astfel:

„Ite acei erii Dumnezeu îi face sieși preoți și regi
Sunt sârcați în ochii omenești”.

CELE DOUĂ CLASE ASEMĂNATE

Ceata cea mare descrisă în textul nostru va fi învățată, almintrelea ei nu vor ajunge la nici una din binecuvântările veșnice ce Domnul să pregătește să le împartă la doua sa venire, când toți cei credincioși vor fi chemați și primiți în casa Tatălui lor cereș. (Ioan 14:2) Ei vor fi biruitoari, cuceritori, în sfârșit, pentru că pe aceia cari vor trăi la sfârșitul veacului acestuia Domnul îi va forța să ajungă la o hotărâre pozitivă, să alunge orice frică dela ei și curajoși să nu-și prețuiască viețile lor în timpul de strămorare cu care acest veac să va sfârși. Când cercarea aceasta vine, când criza a ajuns, aceștia să vor supune mai curând morții decât să-l tăgăduiască pe Domnul, și faptul acelaș cuprins din partea lor, îi va face biruitoari și vor câștiga prin aceea binecuvântarea promisă în versurile 16 și 17.

Este așa o altă slăre mai înaltă pe care o vor ajunge unii. După cum a fost de trebuință pentru Isus să intre în tribulații (strămtorări) și să mărturisească despre Tatăl și să stea pentru adevăr (Ioan 18:37) sau almintrelea să moară moartea a doua, totuși și acum este o clasă în biserică care e tocmai ca Mântuitorul ei și care va avea aceeași experiență ca a lui. Aceștia sunt numiți „mai mult decât biruitoari”, pentru că ei nu numai fac ceea ce este bine — sau pentru adevăr, dreptate și orânduirea dumnezeiască — ei aceasta o fac întotdeauna cum a făcut-o Isus — de bună voie, cu o voință veselă de inimă, îndată ce prind de veste că ceva trebuie făcut, o fac cu toată puterea fără să întrebe motivele de ce trebuie aceasta făcută deice, așa sau altcum.

Vedem aici, prin urmare, deosebirea între cele două clase în biserică, din care toți sunt concepuți de spirit, toți sunt chemați cu aceeași chemare înaltă, toți au avut aceleași prilejuri de a ajunge la premiul de răsplată al chemării aceștia. Cei mai mult decât biruitoari, imitari

ai Fiului lui Dumnezeu, până la moarte credincioși în jurta I r, de bună voie punându-și viața lor în serviciul lui Dumnezeu și a fraților, vor fi mica turma care va moșteni împărăția; aceștia vor fi mireasa, femeia Meluhă și cununătorii săi. — 1 Petru 2:9; Apocalipsul 21:9-11.

SCRIPTURI PRIVITOARE LA CLASA A DOUA

Ceata sau turma mare din lecțiunea de față să poate afla pretutindenea. Ei lipsesc să a vie membri în corpul lui Christos, și totuși lipsesc să câștige răsplata mare, cad dela a deveni regi și preoți. Dar ei vor primi totuși o binecuvântare, o stare mai joasă, corespunzător are cu acea avută de Leviți, cari nu erau preoți, dar din seminția preoției, servi ai fraților lor preoți. Iarși ei sunt înfățișiți în Biblie ca nefiind vrednici de a fi din clasa mireasă, ei numai de onoarea altcum dăstul de mare de a fi „fecioarele amicele ei (miresei), care-l urmează”. Cu ote cuvinte, aceștia sunt surorile miresei. — Psalm 45:15, 16.

Clasa aceasta este înfățișată și de Domnul în parabola sa (Matei 25:1-13) ca fiind fecioare nebune. Ele au fost fecioare, curate, îndrăgite; și de aceea consacrate deplin Domnului. Dar ele au fost nebune în aceea că au înădărit lucrurile vieții de acuma să le compensească dela lucrurile vieții viitoare, cărora ei sau consacrat, către lucrurile pământești, dela care ei au abzis. Fecioarele înțelepte intra cu Mirele, devin mireasa sa, când nunta Meluhă, la reînnoirea Mântuirii, i-a ioc. Dar fecioarele nebune nu intra, ele aud glasul Domnului, „nu vă curse”. Dar deși nu pot fi recunoscute ca părtașe în clasa mireasă noi mărim pe Dumnezeu pentru mila sa, că a hotărât că ele toate să ajungă în turma mare a fecioarelor, să fie amicele miresei cărei urmează.

Ni să înfățișeză o icoană frumoasă despre aceasta în Apocalipsul 19:6-9. Acolo ni să spune încă de o mare mulțime care la urmă vor mari pe Dumnezeu pentru că „veni nunta Meluhăului și femeia lui să găti” chiar și de fapt ei nu sunt parte din acea clasă mireasă. Trezați din somn și amorteala lor, și desparțiți din Babilon de locul care-l va cuprinde, aceștia la urmă își dau seama ce este ceea ce ei au pierdut. Dar ei mulțimesc lui Dumnezeu că planul său, atât de încercat ca binecuvântări, să va duce totuși la îndeplinire. Lor Domnul le va pune în gură această veste prețioasă: „Fericiți cei chemați la ospațul nuntei Meluhăului”. Dar la ospațul acesta ei trebuie să meargă prin multă strămătorare, care va proba până la cel din urmă grad de devotație deplina a lor către Domnul, până la moarte.

În Psalm 45 Părintele este înfățișat ca Regele cel mare, Domnul nostru Isus, Fiul Regelui, biserica ca mireasă, și mulțimea mare ca amicele miresei, cari vin în urma ei. Ilustrația aceasta nu numai e frumoasă, dar încurajatoare pentru toți.

DOUA TURME — DOUA RĂSPLAȚI

În lecțiunea de față turma mare să spune că e o „gloată multă, pe care nime nu putea să o numere”. „... dar celor alții noi îl cunoaștem, a celor „mai mult

decât biruitori”. Să spună precis că e 144,000 care urmează Meluhă ori-unde merge. Într'adevăr numărul acesta e mic, comparat cu milioanele ce au trăit pe pământ de optsprezece veacuri; dar e o companie foarte aleasă. Compania cea mare nu e un număr dinainte rânduit. Nime nu poate spune cât e de mare numărul lor; fiindcă ei sunt alungați dela înalți chemare, și mântuiți prin mila lui Dumnezeu de Christos, pentru că ei nu l-au lăgădat, și pentru că cu inima lor ei au fost supuși lui și l-au iubit, dar lipsa lor a fost că n' au avut îndestul zel să îndeplinească legământul de sacrificiu pe care ei îl legase și pe a cărui condițiuni ei au fost primiți în familia lui Dumnezeu.

Ioan Apocalipsul spune că starea lor va fi una de mărire și onoare, nu pe tron cu mireasa, ci înaltea tronului, ca niși supuși servi. El îi privește fără coroane, cel mai înalt semn al biruinței, pe care îi vor căpăta numai aceia „mai mult decât biruitori”. Cu toate acestea el îi observă ca victori — cu ramuri de feniță în mâinile lor. Atunci el a auzit constându-se că ei nu sunt membri din clasa templu, ei nu năi servi templului servind lui Dumnezeu în templul său. Binecuvântarea lor va fi mare. Domnul îi va conduce la apele vieții. Dar ei nu vor avea, ca și mireasa, nemurirea, pe care Domnul o deseamă în „svor de apă (nsecat, ne sfârșit) curgând în viață veșnică”. (Ioan 4:16; 7:37-39) Apa vieții pe care Isus o va da clasei a doua va fi viață veșnică pe planul spiritual în forma unui ingerilor, dar nu pe planul fizic, nu nemurirea, nu irtura dumnezeiască. — 1 Corinteni 3:11-15.

Privind la lucrurile acestea arătate atât de clar în Cuvântul lui Dumnezeu, nu ne vom sili noi să fim mai stăruitori de acun înainte, mai supuși, mai credincioși, pentru ca să câștigăm răsplata mai mare, răsplata chie la care Domnul ne invită, aceea de a deveni membri ai corpului lui Christos, membri ai preoției regale. Ne vom pune noi cu plăcere viețile noastre pentru frații Domnului, sau că din frică de moarte vom sta totuși viața supuși robiei? (Ebrei 2:15) Dacă din deosebitele probări a credinței și a caracterului la care biserica e supusă noi esim biruitori, noi nu vom avea să fim printre aceia cari își spală vestimintele lor și le albeșe în sângele Meluhă în străntorarea mare cu care să va înclria venca acesta: ei ne vom pășira hainele curate ca să nu avem trebuință de aceasta curățire ernală. Dacă noi am fugit la Domnul înainte de a veni timpul iernei de nefavoare asupra sistemelor făcute de oameni de astăzi, noi vom fi fericiți de rigoarea fugi despre care el a zis: „Rugați-vă ca să nu fie fuga voastră larma”. Totodată vom fi scăpați de cuvintele amare ale urora din timpul acela: „Trece-a secerișul, și știu-s' a vara, și noi încă nu suntem mântuiți”. — Iu mântuirea mai mare la care noi am așpirat. (Matei 24:20; Ieremia 8:20) Aceia care țin înapoi dela Domnul aceea ce ei au promis lui sufăr mai mult decât acela cari luptă cu bărbăție lupta bună a credinței și cari cu amândouă mânele țin de speranța pusă lor în evanghlie.

„Gloata mare” va striga „aleluia”, îndată ce ei afla că biserica e completă. Dar ca și servitorii Rabiei de mult, ele trebuie să meargă aceeași cale lungă ca și clasa mireasă — numai spre a fi primiți în urmă ca servi. (Făcere 24:61; Psalm 45:15) Vom intra noi

venirea noastră acuma, pînă ce ușa ocazională de a zădărnici în cauza Domnului, s-a deschisă? Sau vom noi asemenea clasei din Ezechiel 44 care a aflat că ușa este închisă pentru ei au început la drum prea devreme, și când ajunge afă de ușa la porțile regale, chemării înalte, este acinsă pentru totdeauna, și mai înaltă poziție ce se poate avea este de servitor în templu? Lasă să ne bucurăm că suntem chemați

debil la moștenirea mântuirii veșnice; dar să hotărâm (rezolvăm) că prin darul lui Dumnezeu, în cuvintele lui Ioan, vom lua mai de aproape „seama ca să nu pierdem cele ce am lucrat, ei să primim plată deplină” — tot ce Tatăl are plăcere să dea acelor care-l iubesc mai presus decît orice. — 2 Ioan 8.

The Watch Tower, 13 Februarie, 1920.

CAUTAȚI MAI ÎNTÂI ÎMPĂRĂȚIA

Căutați mai întâi împărăția lui Dumnezeu și dreptatea lui; și toate acestea să vor adăugi vouă” - Matei 6:33.

DRICE student în Biblie a notat desimele multe de referințe ce sînt făcute la împărăție în învățăturile Domnului nostru și ale apostolilor. Noi cel puțin că vestea pe care Ioan a vestit-o a „că s-a apropiat împărăția lui Dumnezeu”, și că Isus a trimis pe cei doisprezece misiunea lor „să declare că împărăția lui Dumnezeu a sosit”, mai târziu, când el a trimis pe septyzeci alții, a dat lor a lost aceeași, că „s-a apropiat împărăția lui Dumnezeu”. Totasemenea notăm că când acești au întrebau pe Domnul cum să se roage, o parte semnata din rugăciunea ce el i-a învățat să se roage a fost: „Vie împărăția ta, făcînd-se voia ta, cum în cer așa și pe pămînt”. Notăm, mai deosebit, că mai toate parabolele Domnului, și deaceia toate învățăturile sale, au fost sau sînt cu privire la împărăție, care e asemănată unui năvod, semănarea unui om semănător și recoltei lui treizeci, șesăzeci și o sută, asemănată unei mîni, din care grăul a fost în urmă adunat în grămezi asemănată unui comerciant ce căuta mărgăritări și a dat tot ce a avut pentru cel mai ales, asemănată pentru sfârșitul veacului cu zece fecioare, care cinci au fost înțelepte și au intrat la năvod.

Ca oarecare măsură de mirare că tot acei studenți în Biblie notează că în teologia modernă, cum și aceasta reprezentată prin seminarile și teologiile creștinești, rareori, dacă nu deloc, s-a făcut vreo referință la Împărăția lui Dumnezeu. Uneori când s-a făcut întrebare despre aceasta — de ce stă învățătura despre împărăție atât de prominentă în noul Testament și așa de puțin să aude despre ea de pe ambele creștinătăți moderne — ca de obicei răspunsul e de înțelesul acesta: Da, bieții evrei ei nutriră înțelesul că Dumnezeu pe ei îi va întocmi în împărăție; și apoi când va veni Messia pe ei îi va asociați cu sine în aceea împărăție, îi va onora și îi va întrebuița ca și mijlocul său de a binecuvînta toate familiile de pe pămînt. În toate acestea, bieții evrei erau învederat greșiți, precum Domnul nostru n'a făcut nimic de felul acesta. În oarecare înțeles nehotărât noi trebuie să presupunem că Biserica creștină de acuma e împărăția, dar cum cu greu putem înțelege cum să-l potrivim numele acesta ei”. Răspunsul acesta în general este luat ca ultimul de studenți; fiindcă altul mai bun ei n'au avut raționa asupra subiectelor de materie teologică, n'au învățat, nu-s dedați. Puțini oameni înțeleg Cuvîntul lui Dumnezeu.

BINECUVÂNTĂRILE PRIN SEMINȚIA LUI ABRAAM

Să nu uităm însă de partea cealaltă a subiectului. Să ne aducem aminte de căderea dela credința din vremea întunecată — evul-mediu —, când mai toate învățăturile prețioase ale lui Isus și a Apostolilor au fost îngropate sub dărămăturile tradiției și superstiției omonești, pe cari Sf. Pavel le numește „învățături de demoni”. (1 Timotei 4:1.) Fie Domnul lăudat că gradual noi eșim din acel întuneric teribil. Dar e încă învederat că în multe subiecte poporul lui Dumnezeu e departe de a fi clar în ele, departe dela o prețuire a învățăturilor Domnului nostru și ale apostolilor săi. Sîrgînd funingii întunericului trecut din ochii noștri, să cercetăm asupra subiectului acesta Cuvîntul lui Dumnezeu.

Noi aflăm că Evreii, ca miezul la sistemul lor religios și politic, aveau gîndul că ei vor fi reprezentanții lui Dumnezeu în lucrarea sa de a binecuvînta lumea în genere — că el pe ei i-a chemat mai înainte, înainte de toate alte neamuri, spre ai sfîrși și a să folosi de ei ca de o națiune sfîntă sub Messia, și prin ei să comunice o binecuvîntare mare lumii întregi. Gîndul acesta avea de temelie promisiunea dumnezeiască părintelui Abraam. „Întru tine și seminția ta să vor binecuvînta toate familiile de pe pămînt”. Ca seminția lui Abraam ei așteptau îndeplinirea promisiunii aceștia și primirea cercărilor și greutăților, captivităților etc. ce au venit asupra lor, ca o națiune, ca fiind o parte din instrucția lui Dumnezeu pentru ai pregăti pentru slujba dumnezeiască când Messia va veni și va înființa împărăția sa.

Nici nu să găsește nici un cuget în vechiul sau noul Testament contradictor acestui. Ei aveau ideea adevărată. Potrivit cu aceasta la venirea sa întâi Domnul a predicat numai la Israeliți și către apostolii săi a zis: „În cale de păgâni nu mergeți și în orașe de Samaritani nu intrați; nu sunți trimis decît la oile cele pierdute de casa lui Israel.” (Matei 10:5, 6; 15:24) Sf. Ioan (1:11, 12) ne spune clar că Domnul a venit la poporul său și că ai săi nu l-au primit, afară de o rămășiță: mică; și că rămășiței aceștia s'a dat o binecuvîntare specială, aceea de a fi concepuți de spiritul sfînt, care i-a făcut să fie sîmburii sau începutul Israelului spiritual, biserica creștină. Remasul națiunii evree, ne spune Apostolul, au fost dați la o parte și orbiți un timp pînă ce dintre neamuri să va afla un număr de ajuns să completeze numărul dinainte orînduit a Israelului spiritual. Strîngerea aceasta a Israelului spiritual din

toate neamurile, națiunile, limbele, popoarele, și probarea lor, a fost lucrarea deosebită a veacului acest creștin; și când numărul deplin va fi fost aflat, probat și perfecționat, veacul de față să va sfârși și un veac nou, veacul Milenal, să va începe.

IMPĂRĂȚIA MILENALĂ.

Prin urmare, să va nota că gândul central ținut de evrei despre holărarea lui Dumnezeu s' inflințeze o împărăție pe pământ pentru binecuvântarea tuturor neamurilor, a fost de fapt corect; și pentru că din evrei nu s'au găsit să completeze numărul hotărât, Dumnezeu prevăzând aceasta a rânduit veacul evanghelic pentru alegerea lui din toate neamurile. Gândul împărăției însă a ramas neschimbat; pentru că cum am văzut mai sus, Domnul și Apostolii neconștienți să referau la ea și invitau pe cei credincioși să devie moștenitori ai împărăției. Prin urmare, binecuvântarea aceasta de căpitenie pe care la început Dumnezeu a oferat-o lui Abraam și urmașilor săi, a trecut la Israelul spiritual, seminția spirituală a lui Abraam, biserica aleasă a veacului creștin. Israelul acesta spiritual, ce să compune din „Israelii în adevăr” și din cei credincioși din fiecare națiune, va fi Mireasa lui Messia, și ca atare va fi părtașă cu el la onorurile împărăției și lucrul împărăției, specificat în promisiunea lui Abraam. „In seminția ta să vor binecuvânta toate familiile pământului”. Ca să nu să nască nici o îndoială în privința aceasta, notează cu îngrijire argumentele Apostolului din Galateni 3 și 4 capitol. Notează deoseb cuvintele sale: „Iar dacă voi sunteți a lui Christos, sunteți dar urmașii lui Abraam, moștenitori (ai împărăției și a lucrului ei pentru binecuvântarea lumii) potrivit făgăduinței”. — Galateni 3:29.

De aceea nu e spre mirare că Domnul intruna apela la gândul împărăției. Planul dumnezeesc este în întregime alcătuit în jurul acestei idei. Clasa împărăției, personalul împărăției, a spune așa, trebuie mai întâi aflat, recrutat, ales și glorificat. Atunci opera împărăției de a binecuvânta lumea va fi timpul să înceapă — și nu mai de vreme. Orice binecuvântări ar veni sau vin lumii prin biserică în timpul intermediar nu sunt decât întmplătoare. Aceasta e însemnătatea și rostul invitațiunilor adresate nouă de arindul Scripturilor, unele, de pildă, ca cele din cuvintele Domnului în textul de față: „Căutați mai întâi (mai ales) împărăția lui Dumnezeu și dreptatea lui; „rugați-vă, vie împărăția ta; nu te teme lumă mică, căci bunăvoința Tatălui este să vă deie împărăția, întocmese pentru voi împărăție după cum a întocmit pentru mine Tatăl meu”; „biruitorului lui îi voi da să șadă cu mine pe tronul meu”; „dacă suferim cu dânsul vom și domni cu dânsul”; etc. etc.

O altă parte din expunerea acestei împărății nu vom avea timpul să vi o spunem cu aceasta ocazie. Notăm faptul numai în treacăt, că Scripturile în mod clar arată că din punctul de vedere divin Abraam are să aibă două seminții, și că amândouă semințiile vor fi binecuvântate și după aceea folosite a aduce binecuvântările dumnezești la lume. Israelul spiritual e știgă locul mai de căpitenie ca seminția lui Abraam; dar o altă promisiune e rezervată pentru

Israelul natural. „Acesta este așezământul esil meu pentru dînșii, când voi fi înlăturat păcatul lor”. Eacă vin zile, zice Iehova, când voiu încheia Legământ Nou cu casa lui Israel și cu casa lui Iuda... căci voiu ierta fărădelegile lor, și nu-mi voi mai aminti de păcatul lor”. Și voiu lua din corpul lor inima cea de peatră, și le voiu da o inimă de carne”. Romani 11:27; Ieremia 31:31-33; Ezekiel 11:19.

Apostolul ne spune când să va indeplini această și anume, atunci când Israelul spiritual va fi completat și Israelul firesc va dobândi milă prin Israelul spiritual. (Romani 11:25-32.) În armonia aceasta Apostolul ne spune că promisiunea e sigur la amândouă semințiile, atât celei după spirul cât și celei după trup. (Romani 4:16.) Aceste două seminții sunt arătate clar în promisiunea lui Dumnezeu către Avraam sub forma stelelor și năsipul mării. „Seminția va fi ca stelele cerului (clasa spirituală, biserica în viață) și ca năsipul de malul mării (seminția pământiească) cu toate că favoarea ce să va da Israelului trupesc să va întinde până ce va cuprinde pe toată familia omenească, pe toți din ea cari vor iubi dreptatea ceilalți fiind nimicili cu desăvârșire în a doua moarte”. Psalm 67:3, 4; 37:38.

CUM SĂ CĂUTĂM IMPĂRĂȚIA

Având acuma o idee ce e împărăția noi notăm, că biserica în timpul de față, e împărăția, dar în stare nedesvoltată — în pregătire pentru mărirea care are să se descopere. Noi prindem a cunoaște prin explicării Apostolului că noi umblăm prin credință și nu prin vedere, și că lumica nu ne cunoaște și Lumica nu ia seama de scopul lui Dumnezeu și nici nu recunoaște pe moștenitorii mântuirii. De aceea după cum au crucificat pe Domnul Isus să nu ne fie spre mirare dac ea urește pe toți aceia cari spiritul lui, tocmai dupăcum înlunericul urăște lumina. Prin urmare n'are să ne fie spre mirare dacă prăgnirile sunt partea aceloră cari vor fi favorați atât mult de Dumnezeu în legătură cu împărăția aceasta și privilegii ei. În adevăr, tocmai experiențele acestea sunt de trebuință la desvoltarea și pregătirea noastră pentru împărăție. Astfel, prin credință moștenitorii împărăției pot cunoaște că toate ce sunt în legătură cu interesele lor sunt sub supravegherea dumnezeiască, și toate lucrează spre binele aceloră cari iubesc pe Dumnezeu — aceia cari sunt chemați să el — clasa împărăției sale. (Romani 8:28.) Acei cari nu pot umbla prin credință, nu voesc a suferi greutăți ca buni ostași, cari iubesc lumea și onorurile ei, lauda ei, și nu o caută numai pe aceea care vine de sus, vor fi deosebiți prin experiențele aceste dintre biruitorii adevărași, supuși până la moarte. Și voia lui Dumnezeu e tocmai aceasta, precum nu cei din urmă sunt potriviți pentru împărăție.

Putem acuma înțelege de ce Domnul a zis despre unii, „Fericite sunt urechile voastre, că aud”. El a lăsat să se înțeleagă că mulți din vremea aceasta erau în o stare nici a auzi nici a vedea sau în un înțeles în stare de a prețui vestea aceasta, binecuvântarea aceasta a Israelului spiritual ce să vestească acuma. Nu numai atât, dar chiar și printre acei

Iulie 1921

au urechea auzitoare și ochiul văzător de necece, priceperea spirituală a împărăției, a chemării condițiilor ei, este nevoe, cum ne spune Domnul nostru, ca ei să caute împărăția. Ea nu este călă după nime; ea e un privilegiu nalt, o mare, și oricine o va dobândi trebuie să o prețuiască. Și oricine caută împărăția n împrejurările de viață va afla, cum a spus Domnul, că calea este îngustă și cu piedici.

COMPARATE CU ALTE LUCRURI.

La cuvintele textului nostru Domnul nu s'adresează la păcătoșilor, nu necredincioșilor. Națiunea evreie era o națiune credincioasă, cel puțin în mod nominal, tocmai cum creștinătatea pretinde a crede în Cristos. Dar vestea Domnului nu era pentru simplii Israeliti; ei numai pentru aceia ce erau „Israeliti în adevăr”, și și-au arătat dorința lor de a fi discipolii săi și a urma în urmele lui și a deveni moștenitori ai împărăției lui. Aceștia ei le trage atențiunea la lucrurile pământești, după care cei mai mulți s'au luptat și călă — ce vom mânca? ce vom bea? cu ce ne vom îmbrăca?

Cuvintele Domnului nu compartoă cu el înțelesul că dorința săi să fie neprevăzută și, fără leac de grijă, n'au fost așteptatori față de răspunerile vieții lor încă să fie să caute hrană și îmbrăcăminte de alții sau, altfel spus, să umble flămânzi și goi. Afacerea aceasta e două extremități, și Domnul vocea să o previe (sau să o îndrepte), pe aceea care e mai împovărătoare urmașilor săi. Spiritul lumii e un spirit al egoismului, care măgulă și pe cele mai strălucite minți pe pământ de a strânge totul, să îmbruce, să fie și să meargă după măsură ceea mai înaltă a lumii. Sumând afacerea la viață, Domnul nostru spune că plângerea ce vom be, ce ne vom îmbrăca, sunt lucruri pe cari le caută păgânii — toată lumea caută după lucrurile bune pământești, — însă urmașii săi trebuie să aiba o conduită din contră. Având înaintea miștei lor invitația de cunoștință a împărăției ei lui Dumnezeu, cea mai măreață posibilitate de care cineva să poată gândi, ei au să o prețuiască într'asa mod încât toate alte interese, și speranțe să se cufunde într' nimica și să fie în cea mai mare parte nesocotite. Prin urmare statul Domnului e acesta: „Cutați mai năi (mai ales, ca și primul lucru de valoare) împărăția lui Dumnezeu și dreptatea lui, și toate acestea (hrană, îmbrăcăminte s. a.) să vor adăuga vouă”.

Să se noteze că, Domnul nostru nu spune că urmașii săi vor avea toate aceste bunuri pământești în mod tot atât de mare ca și alții; dar el declară la alt loc: „Sic Tatăl vostru cel ceresc le cele ce voi aveți trebuință.” Prin urmare, înțelesul e acela că, aceia cari au așezat afacerile lor în întregime în mâna Domnului, prin consacrare deplină a toate ce ei au sau au avut, și talentul lor, fiecare ocaziune a lor, și cari în felul acesta caută să placă lui Dumnezeu și să câștige moștenirea împărăției pe care a făgăduit-o ei, acestora el le va da din bunurile pământești atâtea cât înțelepciunea să vede de bine, și pe acele cari vor să adăcească mai mare măsură de binecuvântare fapturii noi pe care cari vor fi un fel de ajutor și îi vor pregăti

mai bine pentru împărăției. Orice ar fi lucrurile bune pământești cari ar fie o piedică în cale la ținta și dorința lor principală în viață, clasa aceasta nu le-ar alege cu voia. De aceea ei să pot bucura că afacerea e luata din mâna lor și pusă în mâna Domnului. Ei să pot bucura că afacerile lor sunt căruite mai înțelept și mai favorabil decât dacă ar fi sub stăpânirea lor. Ei pot cu bucurie și rugăciune să zică, „facă-se voea ta”, în toate afacerile vieții. Privind, mergând, și rugându-se în felul acesta ei să pot bucura chiar și în neazuri știind că neazul lucrează experiență, răbdare, speranță, și în urmă de toate nu-i va rușina, pentru că socotește a fi metoda lui Dumnezeu pentru formarea și lustruirea lor pentru un loc în împărăției. Romani 5:3-5.

CAUTAȚI DREPTATEA LUI

Na îndestulează că aleșii Domnului să caute împărăția. Aceasta ei ar putea o face cu oarecare măsură de egoism, din cauza mării și cinstei ei. Si de aceea Domnul adăge încă o condiție: aceea că noi să căutăm nu numai împărăția, dar dreptatea ei — dreptatea pe care o va aduce, aceea împărăție, dreptatea pe care Dumnezeu o va aproba. A, aceasta e partea atingătoare! Toți cari vor fi sacotii vrednici de un loc în împărăție trebuie să ajungă în măsura iubirei perfectă către Dumnezeu și către oameni. Aceasta e măsura dumnezeiască, și nimic mai puțin nu va primit. Aceasta va fi în armonie cu Dumnezeul lor, dreaptă, justă iubire, pasnică oriunde s'ar afla; și că ei vor fi contra la orice nedreptate oriunde s'ar găsi în ei sau în alții.

Fiind că noi toți am fost născuți în păcat, și fiind că noi toți suntem înținați cu egoism, chiar dacă să difera în grad, urmează că noi toți trebuie să luptăm o luptă bună contra elementului acestuia a naturii omenești — că ea și fapuri noi noi nu vom fi în simpatie cu nimic din aplecările căzute din noi sau din alții. Să cere o muncă de zile, luni și ani pentru a afla și a desrădăcina aceste fire ale egoismului, Amalekiiții acestia, cari s'au incubat în carnea noastră căzută, și ai înlocui cu simțuri (îmboldirii) și străduinți iubite și generoase ale spiritului iubirei care caută să facă bine tuturor cum are ocaziune, cu deosebire casei credinței. Aceasta e învățătura elementară a nu vorbi rău de nimeni, a nu avea nici o simpatie cu defăimnd, calomnia și proinchipurile rele, ci, tocmai din contră, să ne bucurăm în adevăr și în toate câte sunt adevărate, câte sunt de cineste, câte sunt drepte, câte sunt curate, câte sunt foarte de iubit, câte sunt bine de auzit”. Filipeni 4:8.

Legea absolutei dreptăți, legea iubirei care va fi introdusă și întemeiată peste tot pământul în timpul Mileniului, trebuie, chiar acum, să o suportăm că toată foarta ce ne stă la îndemână. În vremea de acum, când puțină depărare dela măsura potrivită a curățeniei, adevărului, onestiei, câștigi atât de mulți, și când așa mulți sunt în favoarea furtului dacă lucrează în favoarea lor, și atât de împotriva lui când lucrează împotriva intereselor lor — în aceste vremuri moștenitorii împărăției trebuie să fie stăpâniți strict de legile împărăției.

Ei trebuie să caute și să-și însușească principiile

dreptății pe care ei le vad că vor fi cu vreme legile împărăției pentru toată lumea.

Va fi mai ușor lumii să se conforme legilor dreptății, în viitor, când orice călcare va primi dreapta și imediată pedeapsă, și fiecare cîvînt sau fapt bun va primi dreapta și imediată răsplătă. Acuma însă e greu pentru clasa împărăției să gîndească, să facă fapte și să tîmbale în linii opuse de cele ce domnesc pe pămînt, neamurile și vecinii lor. Simpatia lor pentru dreptate, adevăr și curaj trebuie cămîntă tot mai de mult ca și împărăția; și acia credinței și conserații cari o află pe unu o află și pe celălalt. Multă din vremea Creștinimii, deaceia, trebuie să fie devotata la examinarea de sine și instrucția sa pentru la dreptate, precum și la eladirea unui alui în credința sfîntă, în care Cuvîntul lui Dumnezeu e centrat.

Aceștia sînt, de fapt, toți învățați de Dumnezeu. Ei învăță să considere onestă un numu în privința bunilor etc., și cu mai multă insistență cu privire la curate și fapte. Ba mai mult, și învăță să observe onestie chiar în cuvinte — să fie onest față de Domnul, onest față de frați, onest față de sine. În măsura cum ei învăță aceste lecții, școlarii din școala lui Christos sînt pregătiți pentru o parte și mîntuire la împărăție.

LECTIUNEA TĂGĂDURII DE SINE

O mare greutate pîntre „moștenitorii mîntuirii”, „moștenitorii împărăției”, „moștenitorii mării”, rezulta din neputința noastră să apreciăm cuveții importante lucrurilor mici în viață și lucrurile mici în mințile noastre. Mulți cari ar avea curajul să meargă la stîlp în apărarea unor principii ai dreptății și a adevărului află e o mare greutate a să „examina pe ei”, și, cum Apostolul spune, să supăie chiar că urările minții lor voel lui Dumnezeu. Dar cuvintele Domnului sînt așa: „Cel credincios în puțin este credincios și în mult”. Prin urmare, noi trebuie să avem în minte ca Domnul voeste să ne învețe pe noi lucrurile mici; și în toate afacerile nelăsăm-nate ale vieții noi e să cultivăm și să deprindem spiritul

lui Christos, spiritul umilinței, bunei învoeli, înțelegerii, răbdării, suferinței îndelunga, iubirei de frați, al iubirei, ca lucrurile acestea fiind în noi, și prisosind, să ne deie o intrare bine-venită în împărăția veșnică a Domnului și Mîntuitorului nostru, Isus Christos.

O lecție importantă în școala lui Christos este învățarea înțelegerea de sine. Părăsirea păcătoase este greu lucru, faptelor și a gîndurilor păcătoase este greu lucru adevăr, dar Domnul creștină pe urmașii săi să părăsesc, și să lupte împotriva a ceva mai mult decît stăru. E trebuie să învețe să fie caracter de bine rotund, și pur ale Fiului lui Dumnezeu. Ei trebuie să învețe tăgădure de sine, Domnului, Mirele și Regele nostru mare a învăța ascultare prin tăgădura sa de sine. Și tăgădure: aceasta n'a fost a lucrurilor păcătoase mîntuire în el în s'a aflat păcat; cercările speciale a sale au fost pe linia tăgădure de sine, jertfarea de sine pentru dreptate și suportarea ei și pentru binecuvîntarea albur. El a dezvoltat și a arătat în toată acea spiritul ce va fi rasfățat în împărăția din partea Tatălui.

Toți aceia cari vor fi scosi vrednici de a fi rege și președinte al lui Dumnezeu în acea împărăție cerească trebuie să arate acuma până la punctul mîntuirii dumnezeiești voimii lor de a jertfi interesele și drepturile personale în favoarea împărăției și a voii Tatălui cereștilor și a binecuvîntării cu care Tatăl voeste ca ei să fie binecuvîntați în împărăție. Deaceia oricine refuză să se înie crucea tăgădurei de sine și să se negre pe sine, poate fi unul din discipolii Domnului. El va cădea din drum, fiindcă în urmă nu n'a acia vor face parte din clasa împărăției cari au sosit o bucurie a-o căștiga în favoarea dumnezeieștii și marele prilej de a fi asociat cu Isus în lucrul de a binecuvînta lumea, în orice loc, cu Isus în lucrul de a binecuvînta lumea, în orice loc, tare, în orice tăgădure de sine. Să rîvnim tot mai mult înbiți frați, spiritul Răscumparat-ului, care s'a făcut de nici o căste în fața lumii ca el să îndeplinească lucrul lui Dumnezeu, care îl trimise. Nu mai astfel făcînd voel fi noi scosi vrednici de o împărtașire cu el în împărăție și în căștințele ei mirele.

Pastor Russell's Sermons 30

RĂSPUNDEREA NOASTRA FAȚA DE ADEVĂRUL PREZENT

„Cuvîntul tău era în inima mea ca un foc aprins, închis în oasele mele; ostentitu-m' am purtându-le, și nu mai pot — Ieremia 20: 9.

Un frate pelerin ne scrie că din timp în timp el aude murmurări și plîngeri împotriva Societății, pentru îndemnurile ce le-ar face fraților de a intra în ceea ce de unii s'a numește o hotărîre organizată de a vesti vestea împărăției; și ca aceia cari sa plîng astfel stăruesc cumva conducerea aceasta e din-potriva cu cea avută de Pastor Russell, ca el niciodată n'a îndemnat pe frați sa lucreze în lucrul Domnului. Apoi fratele ne propune să reproducem articolul cu titlul de mai sus, fost publicat în The Watch Tower în 1 Iulie 1914, în care fratele Russell a tras atențiunea la importanța și necesitatea de a fi ocupați în lucrul Domnului. Noi reproducem articolul.

PROFETUL Ieremia folosește aici o asemănere de cele mai puternice. El era coprius de un zel ce-i rupea inima, de un simțămînt arzător față de însemnătatea vestei ce i-a fost dată lui să o spuie. Cuvîntul lui Dumnezeu pe care el îl spuse mai înainte privitor la Israel, fu respins și disprețuit într'atîta

de Profetul lui Iehova era discorajat. El însuși ne spuie despre sine: „Ajuns-am de răs în toate zilele: fiecă mă batjocorește. Căci, de câte ori vorbesc, șip pentru silnicie și strig pentru dărăpănarea ce mi s'a face. Căci vîntul lui Iehova mi s'a făcut spre rușine și batjocură în toate zilele. Deci zisu-mi-am: nu voiu mai aminti de Iehova, nici nu voiu mai vorbi în numele lui; dară, cu vîntul său era în inima mea ca un foc aprins, închis în oasele mele”. Dumnezeu însărcinase pe Profetul spuie lui Israel că timpul pentru a fi predați în mîna neamicilor lor a sosit. Vestea lui a v'ea să fie spusă.

Solia aceasta dată Profetul i-a dat-o Dumnezeu în inainte de a veni robia celor septezece de ani din Babilon în popor să aflau profeti falși ce prevesteau birușă regelui lui Iuda asupra neamicilor. Poporul să bucură

a ascultarea asigurărilor acestora, și pe Profetul lui Dumnezeu adevărat, care era trimis să le deie vestea dela Dumnezeu. I-au disprețuit, Ieremia le-a pus în vedere că ei au frânt legământul lor cu Dumnezeu; și nu s'au purtat cum trebuie față de Iehova, pe care-l mărturisau, și cărui de repetite ori au îngăduit să-i servească cu întregime; și că nu e încă târziu să se scapeți toți aceia ce să vor înțelegere și să vor căi; dar nașumen ca întreaga trebură cu siguranță să meargă în robie prin mânele neamurilor lor.

PROBA GREA A LUI IEREMIA

Ieremia știa că profetii falși vor îndemna pe rege la luptă, și el își va atinge asuprași mânia regelui prin declarând vestea pe care Iehova îl însărcinase să o spuie. El dorea să se abată de la rușinea, disprețul și prigoana ce el știa din experiență că vor veni asupra lui ca rezultat la îndeplinirea cu credințioasă a sarcinii dela Dumnezeu. Totuși el a biruit ispita de ași păstra pacea înjoi și omăni. El era hotărât să nu se vorbească cum îi va porunci Iehova înlocuiri, fie rezultatul oricărui. El era hotărât să spuie israelitilor iarăși cuvintele de înfric care pe care le primise dela Iehova, și le aducea aminte de răul la care vor ajunge.

Dacă Ieremia pe lăsa învins de temerile sale, și să abate de a spune vestea pentru ațucea fără îndoielă el ar fi fost, dat la o parte din serviciul lui Dumnezeu, și ar fi căbelat de a mai fi gura lui Dumnezeu, și un altul ar fi fost însărcinat să deie vestea. Focul ce ardea în lăuntrul său s'ar fi potolit cu încet și la urmă s'ar fi stăns cu totul. Un foc când e pînă închis dela curent un anumit timp, să stănge. Totuși să întămpie această și cu focul spiritual și moral. Pentru că aceasta e așa. Apostolul ne îndeamnă: „Nu stăngeți spiritul”. Noi putem lăsa spiritul sfânt dela Dumnezeu să se slăngă din inimile noastre prin faptul că nu ne îndeplinim datoria noastră față de adevăr, nu șinem legământul nostru cu țarie și deplină credință. Lumina din lăuntrul nostru, focul sfânt, va arde incelinel un timp și în urmă să va stănge cu totul. Profetul Ieremia nu să putea ținea de a nu vorbi ceea ce Dumnezeu îi poruncise să spuie; el nu putea slănge focul din sufletul său fără să nu piardă legătura sa cu Iehova.

VESTEA LUI DUMNEZEU DATA NOUA ACUMA

Totuși e și cu noi acuma. Dumnezeu ne-a îngăduit o înțelegere a sfatului său ascuns. El ne-a dat o lumină spirituală mare și măreață. El ne-a dat o veste care e de ceea mai mare însemnatate să fie spusă poporului ce să pretinde al său. El ne-a informat de schimbarea mare ce să va face — că arenda păgânilor e la sfârșitul ei. Noi suntem informați că sistemele religioase de față trebuie să cadă, că stăpânirea ordinii societăți de acuma e aproape de a fi dată „aceluia a căruia este dreptul”, ca să stăpânească. Împărățiile lumii aceștia sunt aproape de a „a face a Dumnezeului nostru și a Christosului său, care va împărăți în veci vecilor”.

Solia aceasta n'are să fie spusă într'un mod bruscat (ce nu-i frumos). Dară trebuie să fie spusă. Regele cel mare numit de Dumnezeu e aproape să-și însușească

stăpânirea pe pământ. În vremea lui Ieremia, solia ce trebuia spusă era că împărăția tipică a lui Dumnezeu va fi, nu peste multă vreme, resturnată, și arenda puterii de stăpânire va fi dată păgânilor desub stăpânirea d'omulului lumii aceștia. Orândniala aceasta de lucrari era hotărâtă așa pentru o anumită vreme. Vremea sau timpul acesta este acum sicuti e sfârșit. Fiul Regelui, moștenitorul, e aproape de ași primi moștenirea ce-i sa lăgădit de mult. (Psalm 2:7-9.) Noi ne bucurăm că solia noastră de acuma nu e aceea a resturnării împărăției lui Dumnezeu, ci e mai contrariul și e aceea a îmburdării împărăției întinericului și a înfrunțării împărăției lui Dumnezeu.

Și așa noi avem să spunem solia această măreață. Avem să o spunem prin faptele noastre, prin cuvintele, prin lucruri tipărite, prin zugrăviri ochilor minței, și în oricărui mod Domnul ne dă prilej să facem aceasta. Dacă prin temere de prigoană sau de a pierde cinstea înaintea oamenilor, sau prin iubirea de pace și liniște și ușorință, sau oricărui altă pricină, noi ne abatem dela a spune vestea lui Dumnezeu, ea va fi luată dela noi și dată aceluia care este vrednic. Domnul caută pe aceia cari sunt voiaici pentru el, pentru dreptate, pentru adevăr. De ne arătăm (dovedim) pe noi slabi, apoi noi nu suntem pentru împărăție.

NE ÎNDEPLINIM NOI SARCINA DATA NOUA?

Vestea această atât de minunată, vestea de felul ce nu s'a dat cândva oamenilor sau ingerilor, arde ea în sufletele noastre? Și lăsam focul acesta să lăsa din noi, așa că căldura lui să aprindă inimile și în alții?

De noi ne abținem dela a spune vestea de bucurie, rezultatul va fi că focul spiritului lui Dumnezeu să va stănge din lăuntrul nostru, și noi vom fi ca niște locomotive din care s'a stăns focul. Și dacă lumina ce să află în noi să schimbă în întineric, ce mare va fi acel întineric! A avea adevărul — vestea lui Dumnezeu — atrage cu sine o mare răspundere. Vom dovedi noi că suntem vrednici față de el? Vom arăta noi Dumnezeului nostru adâncă apăsare ce avem despre bunătatea iubirei sale în ceea ce ne a daruit o înțelegere și cunoștință a vestei măreață de mântuire, planul său mareț, cu timpurile și anotimpurile lui?

Este o deosebire între lucrarea spiritului lui Dumnezeu în copii săi acuma, și lucrarea aceluia spirit în zilele Profetului Ieremia și altor profeti sfinți. Spiritul lui Dumnezeu a lucrat în epoca Iudeje, în servi și cari erau gurile lui Dumnezeu într'un mod mecanic. Poporul său de acuma are, pe lângă vestea scrisă în Cuvântul sfânt, conceperea spiritului, care ne dă o pricepere spirituală, ce n'a fost cu puțin poporului său din alte veacuri. (1 Corinteni 2:10, 11; 1 Petru 1:10-12.) Tainele lui Dumnezeu sunt acum descoperite copiilor săi credințioși, celor veghetori; și am primit o înțelegere clară a „lucrurilor adânci a lui Dumnezeu”, din care unele n'au fost descoperite și cunoscute niciodată până în vremea de acuma, chiar nici celor mai deplin credințioși ai săi. 1 Tesaloniceni 5:1-6.

„ZIUA S'A APROPIAT”

Apostolul Pavel ne spune că cele ce s'au scris despre

servii lui Dumnezeu din veacurile trecute au fost scrise pentru indemnarea, învățatura și mângâierea noastră, „la care au ajuns sfârșiturile veacurilor”. (1 Corinteni 10:11.) Privind toate acestea, scumpul lui Dumnezeu, „ce fel (de persoane) trebuie să fim noi în măsurile sfinte ale vieții și în temeri de Dumnezeu?” Cu ce sânguință, cu ce grijă dureroasă, ar trebui noi să punem socoteala pe cuvântul Domnului dat nouă. Lasă să fim credincioși în proclamarea vestei Domnului, ce să cuvine acum. Să spunem afară cuvintele ce el le-a pus în gura noastră, fie că alții le ascultă sau refuză, fie că credincioșii noștri ne aduce plăcerea sau neplăcerea lumii și a Israelului spiritual nominal. Dar cuvântul său să-l vorbim cu utilitate și iubire, lăsând rezultatele în mâinile Sece-

rătorului nostru Șef. „Ziua s'a apropiat!”

„El vine la ai săi. — Regele nost glorios!
Poate voace omenească sau peană să arate așa mărire?
Pe pământ pân' la cer, lauda lui s'o cântați pompos!
O, voi cuvioși a lui Dumnezeu, spuneți această măreață
[știre!

„El vine acum să domnească — ce fericire!
La toată lumea al Tat scump nume'l vestim spre mărturie,
O Fiu a lui Dumnezeu, a Ta mărire dăm în știre
În țări și peste mări — binecuvântarea promisă în a Ta
[domnie!

The Watch Tower, 1 Iulie 1921.

TOTUL CE AVEM PENTRU ÎMPĂRĂȚIE

Matei 19:16-30.

Cercetare asupra vieții veșnice — Isus răspunde cu o alta întrebare — Bunătatea lui Dumnezeu — Bunătatea Vestirii ecclésiice — Un tânăr cărui-a lipsește credința — Bogățiile și urmarile lor: înspăimantatoare — Răsplata pentru sacrificiu.

„Iubește pe aproapele tau ca pe tine însuți”. — Matei 19:19.

BOGĂȚILE pământești nu-l pot asigura pe proprietarului lor de o viață veșnică. Tânărul stăpânitor bogat, al cărui nume nu se spune, deși avea averi preste măsură, totuși n' avea asigurarea că va trăi veșnic. Ca evreu el cunoștea legea; el înțelegea că Dumnezeu prin mijlocirea lui Moisi a făcut cu poporul său un legământ, în urma căruia să putea ajunge la viață veșnică. Totuși el vedea că chiar nici cei mai de seamă barbați ai națiunii sale sub legământul aceasta n' au ajuns să aibă viață veșnică și că au murit. El a auzit de Isus, și cum acest om vorbește cum „n' a vorbit nime înaintea Lui”, și s' a convins că învățăturile Lui în multe privițe au un caracter pozitiv, și că felul său de a învăța se deosebește de cel al carturarilor și fariseilor nesiguri și înșelători, că el învăța ca unul ce avea autoritate și ca unul convins că ceea ce învăța este adevărat. Așa când i s' a pus ocaziunea el a întrebat: „Învățăturile bun, ce să fac eu ca să pot avea viață (veșnică)?”

În loc să-i răspundă direct la întrebare, Domnul a voit să știe de ce acest tânăr l-a numit „bun”. Cuvintele lui Isus nu înseamnă de loc, după cum cred unii, o afirmare că El nu este bun. Ci mai degrabă el e voit ca tânărul acesta după ce va fi cunoscut înțelesul răspunsului Sau să-l poată aprecia mai bine.

Cuvintele Domnului se pot spune mai pe larg astfel: Mă numești „învățăturile bune” din inimă sau numai pentru a întrebuința în cuvânt mai politicoș? Dacă într' adevăr mă crezi bun, atunci trebuie să crezi că eu sunt trimis ca învățător dela Dumnezeu, cel Atot bun. Ba mai mult decât aceasta, trebuie să crezi în mărturiile mele, că Eu puresc dela Dumnezeu, că sunt Fiul lui Dumnezeu. Dacă mărturia mea intru câva nu este adevărată, atunci nu sunt nicidecum bun, ci un falsificator, un ipocrit, un blestămat. Dacă însă mă crezi din inimă bun și că sunt „trimisul lui Dumnezeu”, Messia, atunci vei înțelege mai bine ca întrebării tale s' a dat un răspuns dela Dumnezeu. **Și să aștepte ca tânărul să se predea mai departe**

asupra acestei chestiuni, ci mulțumit numai de a fi pusă afacerea la punct în mintea tânărului, Domnul a înaintat a răspunde întrebarea.

VIATA ȘI LEGEA

Nu înțelegem că răspunsul Domnului dat tânărului evreu, într' o vreme când era încă în vigoare Legământului Legii, să-l putem da și noi acum în numele Lui, la o întrebare la fel. Tânărul acesta trăia sub un legământ al faptelor, despre care Apostolul spune, „Omul care va fi făcut acele (ale Legii) viu va fi printre înșele”. (Romani 10:5; Leviticul 18:5) Pe atunci încă nu era în putere nici Legământul cel nou și nici orânduirea grației; și prin urmare acestea nu puteau ajuta tânărului sau altcuiva încă. Domnul nostru nu putea să-l sfătuiască pe acest tânăr ca să urmeze altceva decât Legea care era în putere. Orișicum, aceasta a fost ce tânărul a întrebat: „Ce trebuie să fac ca să am viață veșnică?” Din cauza aceasta Isus nu i-a răspuns cum am face noi astăzi dacă ni s' ar pune o întrebare la fel: Crede în Domnul nostru Isus Christos; crede că el a murit pentru păcatele tale și a înviat spre a te îndreptăți, și recunoaște-l ca pre Mântuitorul tău, pune viața ta în serviciul Domnului, jertfindu-ți toate puterile, talentele și averea în serviciul său.

Domnul nostru i-a arătat tânărului unicul mijloc de a obține viață veșnică — acela de a ține legea. El știa bine că tânărul nu va fi în stare să o țină cum se cuvine, și deaceia prin ea nu va putea obține viață veșnică; dar a vrut să-i puie aceasta în vedere așa ca să fie înțeleasă cât mai bine, fără săi predice grația, sau alte semne ale planului dumnezeesc care încă nu puteau fi comunicate. Si deaceia Isus a dat acest fel de răspuns.

Legea era împărțită în două părți sau table, prima se referă la Iehova, iar a doua la aproapele. Domnul nostru a trecut pe lângă întâia din acestea, cunoscând că tânărul e departe de servi idolilor sau altui dum-

nezeu, căuta să cunoască și să facă voința adevăratului Dumnezeu. Domnul nostru a voit să deie un răspuns cât se poate de simplu și de aceea s' a referit mai mult la poruncile cu privire la aproapele și i-a răspuns în mod așa ca tânărul să înțeleagă că e vorba de îndeplinirea legii; dar cu toate că el a ascultat de ea, totuși a văzut că lipsește ceva. El nu avea vre o dovadă că a primit binecuvântarea vieții veșnice, și a dorit să știe de la Mântuitor, ce mai lipsia de a nu fi perfect, ce trebuia să mai facă ca să meriteze și să dobândească viața veșnică. Nu e mirare că Isus privind-l, l-a iubit! Oricine iubește dreptatea, iubește pe cei drepiți sau pe aceia cari să străduiesc din toate puterile de a fi drepiți, desăvârșiți.

VIATA ȘI IUBIREA

Apoi Isus i-a spus clar: Iți lipsește un lucru: Tu ai încercat să ții legea lui Dumnezeu și ai fi îndeplinit-o bine, întru cât privește forma ei; dar spiritul legii tu nu l-ai înțeles — spiritul legii este iubirea. Intregă lege este cuprinsă pe scurt în aceste cuvinte: „Să iubești pe aproapele tău ca pe tine însuși... Iubirea este îndeplinirea legii”. (Romani 13:9, 10) Tu ai urmat partea de deasupra, cea a legii dumnezeiești, dar ai neglijat partea cea mai însemnată a ei, sâmburele, esența — iubirea supremă pentru Dumnezeu și aproapele tău. Și-ți spun că iubirea aceasta o vei arăta-o prin aceea că vei întrebuința averea ta pentru ajutorarea aproapelui. Apoi pune-ți viața în serviciul lui Dumnezeu, și urmează mie că învațacel, mând creștin care-ți va aduce bufcuoră.

Explicația aceasta l-a căzut foarte greu tânărului și i-a dovedit marea deosebire dintre litera și spiritul legii. Ea îi părea grea de tot tânărului stăpân. El a primit răspunsul la întrebare, dar va! acesta se deosebia atât de mult de acela care l-a așteptat el. El așteptase mai degrabă recomandarea lui Messia, și poate alte sfaturi, dar nici decum un răspuns atât de radical. Acesta a fost pentru dănsul prea mult: a păcat „întristat tare” spune Luca; „supărat”, zice Marcu. Pentru moment el nu se putea gândi să primească prescripțiunea Domnului; porția era prea amară.

Unii au presupus că acest tânăr bogat a fost Lazăr, fratele Martei și a Mariei, pe care Isus l-a înviat din morți. În orice caz, nu se poate ști cu siguranță cine a fost el; știm însă bine un lucru; el a primit o lecție bună cu privire la scopul și înțelesul legii. El s' a convins că nu este cu puțină de dobândit viața veșnică prin Legământul Legii.

PRIMEJIDIA BOGĂȚILOR

Domnul nostru s'a folosit de întâmplarea aceasta pentru a arăta învațacilor săi primejdia avuțiilor — precum titluri de onoare, influență politică, talente mari, multe sau puține, starea socială, educația fină, și bogăția materială; pentru că cineva poate fi avut prin oricicare din acestea, „Cu greu va intra bogatul în împărăție”. Domnul nostru nu ne dă aici lamuriri de ce celor bogăți le va fi mai greu să intre în împărăția cerului, dar noi știm din alte scripturi cauzele de ce va fi așa și de ce moștenitorii împărăției vor fi mai mult dintre cei

sărmani. „Vedeți dar chemarea voastră fraților, că nu mulți sunt de neam strălucit; ci pe cele nemintoase ale lumii și le alege Dumnezeu ca să dea de rușine pe cei înțelepți; și pe cele de neam de jos ale lumii și pe cele desprețuite și le alege Dumnezeu, pe cele ce nu sunt (nimic în ochii lumii), ca să desființeze pe cele ce sunt”. (I Corinteni 1; 26, 27; Iacov 2:5) Cei bogăți sunt „chemați” într' un senz al cuvântului, dar nu-s în altul; ei sunt chemați la fel, dar par mai departe de cât cei mai sărmani de a primi invitațiunea Domnului, cari se arată mai potriviți pentru condițiunile de a intra în împărăția Domnului. În înțelesul acesta al cuvântului „chemat” se cuprind numai aceia cari primesc chemarea; și ei se împărțesc în două clase: aceia cari își fac chemarea și alegerea lor sigură, și astfel câștigă împărăția, și cari vor lua parte la învierea întâia la mărire, onoare și nemurire, capătând un loc pe tronul lui Messia, și împărțind cu acesta domnia Milenară; și alții, cari nu-și fac chemare și alegerea sigură, o parte din ei dându-se cu totul înapoi după ce au gustat pe deplin darul lui Dumnezeu, vor fi respinși și supuși morții a doua, o alta parte deoarece nu au arătat destulă stăruință și zel pentru Domnul și serviciul său și nu au alergat cum trebuia după înaltul premiu vor ajunge cauza din aceasta în marea companie care va trebui să treacă prin multe suferinți, spalându-și namele lor în sângele Mielului.

E bine să amintim cauzele care împiedică pe acești „bogăți” de a nu avea posibilitatea de a intra în împărăția cerului ca și frați lor mai săraci: 1) posesiunea „averilor” pământești, împiedică mult dezvoltarea credinței, fara de care nu e cu putință să îți plăcut mântuirea lui Dumnezeu; 2) aceste bunuri pământești și avantajii lor desvolta mai mult mândria, gloria deșartă a vieții care împiedică grația și intrarea în împărăția lui Dumnezeu, care se poate dobândi numai prin umilința deplină. 3) bogățiile de tot felul aduc cu sine prieteni și tovărășii cari, de regulă stau departe de Dumnezeu și n'au nici o aplicare spre împărăția sa, li face în adversari minții noi și de a căror influențarea, se pot desbrăca numai cu greu; 4) punând la oală toate cele spuse mai sus, cei bogăți ar trebui să facă mai mari jertfe decât cei săraci; și cu cât sunt jertfele mai multe cu atât mai greu de desăvârșiți.

ISUS JERTFITORUL CEL MAI BOGAT

Totuși, pe de alta parte, se poate spune că când un bogat jertfește bogățiile lumii aceștia (talenti ș. a.) și se prezintă pe sine o jertfă vie Domnului e dovadă de o iubire și ascultare mai adâncă din inimă decât atunci când ar fi sărac. Pentru el înseamnă această o jertfă mai mare și deasemenea mai mari și multe ocazii în serviciul Domnului. Servul care are cinci talenti și se folosește de ei cu credință în așa fel că dobândește alți cinci a făcut mai mult decât acela care n' a avut un talent și a mai câștigat unul; și înțelesul Domnului al acestei îl vedem din parabola unde se spune că unuia se va da autoritate asupra a zece cetăți și altuia peste două: „Bine ai făcut, servitor bun și credincios.” Matei 25:14-30.

Dacă vom să vedem o asemănare în care cei

„bogați” au fost credincioși, găsim în fruntea lor pe Domnul însuși, care „bogat fiind, s'a făcut sărac pentru noi”. (2 Corinteni 8:9) Precum el a fost mai bogat de cât toți în toate privințele, așa și jertfa sa a fost mai mare decât a tuturor, iar cinstea, gloria și puterea lui sunt mai mari. „El este Domn al tuturor.” Dumnezeu l-a înălțat foarte sus, și i-a „dăruit numele care este mai presus de orice nume.” (Fapte 10:36; Filipeni 2:9) Asemenea și Apostolul Pavel a fost bogat — dacă nu în bani și pământ, în educație, avantajii și privilegiu sociali, și a, și deoarece el a jertfit toate aceste bunuri pământești ca să poată propovădui evanghelia lui Christos, jertfa lui trebuie să fi fost cu mult mai mare decât a multor alții. Si putem spune înainte că răsplata lui va fi mai mare în împărăție, pentru că el a renunțat la „averile” pământești și le-a socotit ca gunoaie ca să poată dobândi pe Christos și să fie un membru al celui Uns. — Filipeni 3:8,9.

De aceea noi pecund pe deoparte aducem aminte că numai puțini dintre acei cari sunt bogați vor dobândi împărăția cerească, pe de alta parte, încurajăm pe aceia cari au averi mari pământești să considere ca ei au astfel sub stăpânirea lor mari și mărețe prilejuri, care de vor fi întrebuințate bine le vor castiga lor averi ale grației dumnezeiești nu numai pentru viața de acum, dar și pentru cea viitoare, înfăptuind pentru ei o campană a unei marșii cu atât mai mare cu cât jertfa lor va fi mai mare acum.

CUMETI DE ACESTE CUVINTE

Să nu ne mirăm că învățăceii au rămas niște auzici că numai puțini bogați vor ajunge în împărăția cerului, pentru că cei bogați ocupau cele mai însemnate locuri în sinagoge și în celelalte oficiale orânduieli iudeești. Ei vedeau că numai puțini din cei săraci în averi pământești erau socotiți între cei sfinți. De aceea nu e de mirare că ei au întrebat, Cine va intra atunci în împărăția cerului, dacă cei bogați nu sunt admiși? Si atunci cum să va putea ajunge mântuirea făgăduita de Dumnezeu?

De aceea încă nu sosise timpul de a da laudă asupra planului dumnezeesc. Domnul s'a mulțumit numai de a-i asigura pe învățăceii că întrebarea aceasta să o lase Tatălui, că adevărul mărturiei Sale nu înscămună că nu să p. ate forma împărăția, ci că la Dumnezeu sunt toate cu putință, și că făgăduința dată lui Abraham se va îndeplini, alegându-se clasa împărăției prin care se va împărăsi mântuirea. A le spune despre alungarea neamului iudevesc, afară de cei credincioși, mai cu seama sârmanii, și a le explica că biserica cea aleasă, seminția aleasă a lui Abraham, va fi întregită dintre păgâni, din o asemenea clasă sârmană în ce privește averile lumești ar fi însemnat de a vorbi mai mult decât se putea lămuri pe atunci; și ceea ce învă-

țaceii n'ar fi fost în stare să înțeleagă pe vremea aceea și de aceea Domnul n'a voit să vorbească mai mult decât trebuia, lăsând ca aceste lucruri să fie lămurite mai bine, când se va pogori asupra lor spiritul sfânt în ziua cincizecimii. — Ioan 14:26.

„DOAMNE, NOI AM LASAT TOATE”

O nouă idee cu privire la cine va fi admiși în împărăția a început să preocupe pe apostoli; și Petru, vorbitorul celor doisprezece, a tras Domnului atențiunea că cu toate că ei n'au avut mult, dar ceea ce au avut au părăsit totul și de aceea derese să știe dela el dacă ei pot avea vre o speranță de a fi în acea împărăție. Răspunsul ce li-a dat Domnul a fost desigur mulțumitor. El i-a asigurat că oricând va fi părăsit casa sau surorile sau mama sau fraza sau copil sau țara lor pentru evanghelia sa, vor primi iasutit de mult în aceasta lume și viață veșnică în cealaltă. (Vezi Marcu 10:29) Mariația aceasta l-a încurajat pe apostoli și ne dă curaj și nouă cari suțem astăzi poporul Domnului. Poate că Versul 28 arată scopul dumnezeesc de a încredința conducerea și grija cele douăsprezece seminții a Israelului celor doisprezece apostoli, când se va stabili împărăția. Totuși e adevărat că cei doisprezece apostoli sunt căpitanii celor douăsprezece seminții ale Israelului mistic (spiritual). (Apocalipsul 7) Ei ca reprezentanți speciali ai Domnului Isus, sunt folosiți la lucrul de judecată a bisericii la judecata care a început deja dela casa lui Dumnezeu, când biserica e chemată să se înălțeze înaintea scaunului de judecată a lui Christos. Exemplele de credință și scrierile apostolilor constituie o judecată în contra necredinței din partea poporului Domnului, real sau nominal.

„Mulți cari sunt cei dintâi, vor fi cei din urmă; și cei din urmă vor fi cei dintâi”, sunt cuvintele cu care Domnul sfârșește această învățătură. Ce înseamnă acestea? Cuvintele sale slau în legătură cu cele spuse mai înainte. Tânărul bogat, preoții, scribii, farizeii și indecomun toți cei bogați, în ochii învățăceilor aveau mai mare posibilitate de a intra în împărăție decât cei mai puțini nobili, cu mai puțină autoritate, și mai puțin vămași și culegători de bir. Și totuși aceștia din urmă vor fi mai preferați. Pentru dânsii e mai ușor de a se umili, de a jertfi interesele și ambițiunile lor pământești, de a se consacra pe deplin Domnului, decât pentru aceia cari în toate se bucură de avantajii mai mari. Din e contra, noi am văzut unde poziția, titlurile de onoare, bogăția și educația au fost piedici pentru a putea deveni învățăceii ai lui Isus. Si în felul acesta aceia cari în aparență au fost cei dintâi sau cu valoare, au fost de fapt cei mai puțin privilegiați decât aceia cari fiind mai sârmani, au fost de fapt cei dintâi sau cei mai preferați din punctul de vedere a lui Dumnezeu.

The Watch Tower, 15 Decembrie, 1920

JUGUL BUN

„Veniți la mine toți cei osteniți și împovărați, și eu vă voi odihni pe voi. Luați jugul meu asupra voastră și învățați-vă de la mine că blând sunt și smerit cu inima, și veți afla repaus sufletelor voastre. Căci jugul meu este bun și povara mea ușoară.” Matei 11: 28-30.

JUGUL e un simbol de servitute, și toți oamenii sunt în vre un fel de jug — jug politic, jug financiar, jug comercial, jugul păcatului, al egoismului, al mândriei deșarte, și așa mai departe. Omul care e în jugul politic, află că e foarte greu. El este ziua noaptea cupat în izele politice și muncește din greu pentru acapărarea oficiului, studiind arta politice și alcătuieste fel de fel de planuri prin cari să câștige prietenia alegătorilor, cheltuiind bani, timp și gândire și își îndreaptă toate puterile pentru dobândirea oficiului, care, dacă-l reușește să-l dobândească, îi înmulțește numai grijile, și îl pune în fața unei naste de dușmani a partidului opus, cari totdeauna sunt gata — în cea mai mică provocare — să-l negrească caracterul și să-l văpsască cât să poate muriri.

Aceia cari să află în jugul financiar sau comercial, sunt la fel munciți. Ei muncesc mult și greu; ei proiectează, planșează, intrică, să nacăjesc, să supără, să chinie, să încurajează, să discursăjează și de multe ori ajung în disperare, pentru că voesc să fie bogați. Și sbațându-se astfel în vântoarea comerțului și finanței, ei ajung să se pierdă, într'un mael turbat după avere, care-i dăruie de adevărată feneire pe care toate bogățiile au lăme nu o pot aduce.

Cei cari sunt sub jugul social trădese greu și sacrifică mult spre ași face datoria lor față de societate. Puțini din cei din lumea de jos cunosc cât de greu și împovărat este acest jug asupra celor bogați. De câte ori femeii să sfârșese în obosală în această muncă-muncă, și câți bărbați și părinți au fost împinși în disperare și ruina în sbaterile lor să finanțeze această deșartăciune. Jugurile mândriei, egoismului și al păcatului de orice fel, sunt niște juguri cu adevărat grele, și sarcina lor nu este ușoară. În vremea de acum, ea, este ca neputință a ne desface de orice jug și a fi liberi de orice sarcini. Domnitorul lumii de acum, Satan, a pus deja asupra tuturor jugul păcatului; și nimeni este care să ne scape din acesta jug și lanțurile lui înșelătoare decât Christos, care liberează numai pe aceia cari vin la el prin credință și pocăință și doresc să fie scapați.

Deși este scopul lui Christos să libereze pe toți din tot felul de juguri, în timpul său, și să-i scape de orice sarcini și povoare, el vede că ei nu sunt acum în stare (capabili) să îmbrace deplină libertate pe care o au toate ființele perfecte ale lui Dumnezeu; și prin disciplina și experiențe el voeste să le deie lecții, care vor fi lor foarte folositoare când el vine să le deie libertate deplină. Prin urmare, cei cari voesc să fie scapați acum de sub jugurile împovăratore ale păcatului și a stării sociale de astăzi, trebuie să se predeie fără revers lui Christos — să iele jugul lui asupra lor și să învețe dela el. Si el invită pe toți, care sunt nemulțumiți cu alte juguri și simțesc greutatea sarcinilor lor, să vie la el să se scapați și să afle repaus.

Cu o simpatie compătimitoare pentru toți care sunt apăsați și împovărați el le zice: „Veniți la mine, cei trudiți și împovărați, și eu vă voi da odihnă. Luați jugul meu asupra voastră”, etc. Mi au respuns invitării călduroase, și toți aceștia mărturisesc nu în neînsemnate termene că jugul lui Christos este ușor și repausul promis da o fericire nespasă. Si totuși repausul nu e de felul cum să înțeleze de lume ca fiind banal mers temporar a toate ce unul are și libertatea de grijă și muncă și de alte lucruri în lume.

Puțini ar spune, privind la experiențele (patimile) lui Pavel, că jugul lui Christos, care era pe umerii săi, sau sarcina muncii lui Christos pe care o purta el a fost ușoară. Dar învederat Pavel a socotit-o astfel, căci el socotea prielul de a suferi ca un bun ostaș al lui Christos de o valoare de neasemănat. El s'a lăsat păgăbit de toate și le socotea ca gura, ca să câștige pe Christos și să fie aflat într'ansul. Filipeni 3:7, 11.

El să bucura nespasă a fi un părtaș suferințelor lui Christos spre a fi, după acea, părtaș cu el în mărire, și să aibă parte cu el în lucrul fericit al împărăției sale.

Ce fericit lucrul înazel tresălia de lucrare în prospectul acestei lucrări viitoare, și n'a fost înzării așa pregăti mințea pentru el devotându-și cu zel și energie viața sa de aici în serviciul lui Dumnezeu după măsura trasă în planul dumnezeesc. El a luat asupra sa jugul lui Christos: el n'a căutat să se conducă însuși, ci în toată umilitatea s'a supus în robie lui Christos, și cu supunere a urmat conducerea lui oriunde l'a condus — fie în închisare și lanțuri, băiat înjositoare publice cu pietre în urma caror a rămas aproape mori, la spargeri de vase, la primejdie pe uscat și pericole pe mare, și câte altele? Și totuși Pavel socotea toate aceste sarcini ușoare și jugul lui Christos ușor. El ne spune de cercările sale ca de niște suferinți ușoare și sa bucurat în stramtorări; și cu spatele rupte și cu picioarele legate în adâncul unei închisori mizerabile, Pavel și cu Sila, sau bucurat și au cântat despre mărirea lui Dumnezeu.

Stefan a avut același repaus și aceeași bucurie chiar și în timpul când dușmanii lui îi omorau cu pietre; și multe alte mii de copii a lui Dumnezeu și credincioși sunt martori ai aceluiaș lucru — în mijlocul sărăciei, în bolnăvire, suferință, ispita, incunjurati de vrășmași, și chiar în flăcările persecuțiilor nemiloase, au mărturisit că jugul e ușor. De unde vine acest repaus? și cum poate locui repausul și chiar bucuria la un loc cu așa împrejurări? Răspunsul e: că repausul e unul al minții: „Pre cel cu euzitare statornică, îl vei păzi în pace desăvârșită.” (Isaia 26:3) Fericirea acestui repaus nu o pot cunoaște decât aceia care o experimentează. Si valoarea lui nu să poate cunoaște decât atunci când ajungem în probele suferințelor. Acest jug este ușor, pentru că Isus e cu noi în jug.

Domnul ne dă cheia la acest repaus în cuvintele: „și învățați dela mine că blând sunt și smerit cu inima.” Cu adevărat, un spirit blând și liniștit e secretul repusului. A fi blând este a cultiva darul răbdării; supunere iubită voei lui Dumnezeu; încredere statornică și remăntătoare în iubirea și îngrijirea și înțelepciunea sfatului său, care ne conduce și în providențele cari ne susțin; și cu stăruință a urma aceasta cale, fie prin vorbire de bine sau de rău, împrejurări favorabile sau nefavorabile.

Invităm pe copii lui Dumnezeu, cei iubiți, să se străduiască a cultiva de ce în ce în mai mare măsură spiritul blând și lin arătat de Christos, primind îngrijirile lui Dumnezeu și a conducerei sale, înarmându-se cu tăria pe el singur o poate da, și o dă, celor cari iau acestă lecită asupra lor și urmează lui Christos.

The Watch Tower 1896—17.

RĂBDAREA

„Răbdarea trebuie să-și facă în chip desăvârșit lucrarea, pentru ca să fiți desăvârșiți, întregi, și să nu duceți lipsă de nimic.” — Iacov 1:4.

RĂBDAREA este fractul încrederii nemișcătoare. În inținea multora cugetul ce stă dinapoia cuvântului ar fi mai bine spus prin stăruință. Răbdarea adesea este confundată cu îndelungă-suferință. Cuvântul acesta stă pentru o îndurare de suferinți într-un mod blând, fără mormurare și cu supunere umilă. Dar răbdarea este mai pozitivă; ea e o însușire care dă dovadă de tărie și disciplină. Ea nu poate fi așteptată dela persoane fara experiență; ea înflorește numai în grădini caracterilor ce au fost supuse cuceririi de probe în forma suferinții, durerii sau pierderii; și ea totdeauna strălucește lălmăit atunci când să arată sub căldura suferinței aspre. Răbdarea, ca o însușire, ocupă un loc înalte pe scenă în teatrul virtuților creștinului; pentru că fara de ea inima devine slabă, capul oboșit, și lucrând puțin încep să trâmure pe calea strălucită în care credinciosul este chemat să umble.

„Întru răbdare vă străduiți dobândi sufletele voastre”, a spus Mântuitorul, înplegând prin aceasta primejdia de a pierde sufletele noastre, viața viitoare, dacă lipsim să cultivăm darul acesta care e atât de trebuincios la o continuare în lucrare de bine.

Apostolul Iacov nu merge din cale afara când spune că lucrarea desăvârșită a răbdării va face pe supușii ei desăvârșiți, întregi, nevădând lipsa de nimic; pentru că Apostolul Pavel ne asigură că Dumnezeu, care a început lucrarea bună a dezvoltării caracterului său în noi, va conduce aceasta lucrare până va sosi ziua încoronării — ziua lui Isus Christos. (Filipen 1:6.) Toți copii lui vor avea să treacă prin experiențe tocmai de felul care să cer cazul fiecăruia pentru corectarea greșelilor, sădrea și dezvoltarea virtuților, și învățarea și stabilirea lor în dreptate, astfel ca ei să nu poată fi mișcați. „Iar dacă suiteți fara înțelepciune (disciplină și corecție), de care toți (fiți adevărați a lui Dumnezeu) sau împărățit, sunteți dar fi firești și nu fi adevărați; căci pe care-l iubește Domnul, îl înțelepțește și bicinește pe oricare fiu pe care dănsul îl primește la sine. Spre înțelepciune suferiți, Dumnezeu să poartă cu voi ca cu fiu; căci care fiu este pe care nu-l înțelepțește tatăl?” — Evrei 12:8, 6, 7.

DESVOLTAREA UN LUCRU ÎNCET

Lucrul acesta mare al dezvoltării și disciplinării caracterului este unul încet și continuos, și nu arareori aso-

ciat cu dureri; și răbdarea care să supune veselă aceste lucrări este concepută de o prețuire a scopului în privirea și rezultatul de a fi ajuns. Răbdarea este concepută de iubirea de dreptate, alevăr și dorința de a plăcea lui Dumnezeu, și prin urmare e cea mai nobilă și vrednică de lauda.

Insă cum putem noi înțelegi răbdarea sa-și face un lucru ei desăvârșit? Prin făcând smerit tot ce noi putem în fiecare zi, și prin făcând-le aceste bine și cu bucurie, scoțând din fiecare lucru ce e mai bun și propășind înalte zi cu zi, înarmați cu curajul Creștin de a face o lucrare nobilă a fiecărei nevoi sau neceaz, durere sau pierdere. Cercarea de astăzi poate să fie mai ușoară, poate să fie neslăbită; sau astăzi poate să fie o zi solară în care Dumnezeu ne lăsa inimile să se bucare în banătățile sale. Ziua de mâine poate să aducă cu sine griji și neceazuri ce ne tritează și supără. Poimâine poate să aduce asupra capului nostru nouri tulburători, și cum zilele trec după alta, nouri acesia pot să devie tot mai întunecați și nepătrunzători credinței, până ce noi suntem siliți să ne aduce aminte de izbiloarea leonă figuratică a Psalmistului: „Umblu în valea umbrelor morții.” În necidodată aceasta vale nu va fi atât de întunecoasă cât cel răbdător și cu încredere să nu poată în mod triumfător exclamă: „Des: umbra în valea umbrelor morții, de nici un rău nu mă tem; căci tu (Domnul meu) să mină esti: troagul tău și sprâjinul tău, ele mă mângăie; într'adevăr, în „troagul” (șchielurilor) Domnului să mă mângăiere, totașa și în „sprâjinul” sau, care nu ne lasă să fim corcați peste ceea ce pulem răbda, ei el intervine și pune hală cercărilor și astfel ne face caie de scăpare; prin urmare ambele sunt desemnate pentru binele nostru din urmă.

NECAZUL LUCREAZĂ RĂBDARE

Apostolul Pavel ne spune clar, că suferințele sunt o trebuință (necesitate) la dezvoltarea răbdării. „Necazul lucrează răbdare; iar răbdarea, încercare (experiență după textul englez); iar încercarea, speranță.” (Romani 5:3, 4.) Consideră cum experiențele tale adevărate aceasta, tu acela care de un anumit timp ești sub încredințarea și conducerea specială a Domnului. Consideră cât ești tu mai bogat cu învățămintele experiențelor întâmplărilor din mâna lui Dumnezeu, și cu răbdarea care experiența a dezvoltat-o în tine! Deși drept vorbind, ca și iubitul Pavel, ai putea spune, că „nici-

leptre (care vine în felul acesta) la starea de acum pare într'adevăr că este de bucurie, ci de întristare, plinși) de celor deprinși prin ea rod de pace al dreptii". (Evrei 12:11.) Prin deprinderea răbdării lecțiile experienței te-au făcut mai tare. Ele ți-au înaltat crescut credința și te-au tras în legături mai strânse Domnul. Ele te-au făcut să-l cunoști mai din aproape, simțești de ce în ce mai mult interesul sau personal tine și îngrijirea și iubirea lui pentru tine. Și, în schimb, aceasta a trezit în tine un simț mai adânc de recunoștință și un crescut zel de a-ți arăta această recunoștință către el. Recunoștința și zelul adâncesc și sfrâng mai tare legăturile cu Dumnezeu, și dau o încredere speranței de primirea din urmă a lui deplin și moștenitor cu el, vrednic pentru aceste prin Christos.

„De aceea îndreptați iar mânele cele oboseite și (întăriți) genunchile slăbănogite”. — „Iar răbdarea să aibă lucrul deplin, ca să fiți devăvârșiți și întregi, ne-având lipsă de nimic”.

Apostolul Iacob îndeamnă să lărgim cu plăcere suferințele și răbdării pe profeții cărora vorbim în numele Domnului. Atunci el citează exemplul lui Iov și rezultatul care a urmat, sau scopul lui Dumnezeu dacă l'ar permite să fie atât de dureros cercat: că cum Domnul de fapt, a fost foarte milos și îndurător, că toate ca năvăl și îndurarea aceasta nu s'ar văzut pe dinafara ei numai răbdarea oarbă care a putut zice: „Eten, să mă și simțeam, că nu mai am nimic de sperat, și tot voi păra urmările mele înainte, am” — până ce disciplinările dureroase își vor fi dat fructele pozitive pentru dreptăți răsplăta ce va urma din acea.

MAI MULT DECAT O POLITETĂ

În răbdarea care îndură numai pe motivele unei politetă sau politică lumească, este puțină vărtute, cu toate că chiar și numai atâta are un oarecare avantaj (folos) corespunzător. Oameni în afaceri de industrie și comerț recunosc că o purtare mișcată de o dispoziție impetuasă și turbulentă (o fire ce să supără și rădăște urte) este mult spre paguba lor, pe când considerarea cu răbdare, astâmpăr în judecata, și stăpânire bună de sine sunt de o valoare mare, chiar numai din punctul de vedere al afacerilor lumesci. Iar răbdarea care să naște din principii Creștin bine și adânc așezat, e felul care va sta (îndura) tot felul și orice cercări și după fiecare suferință prin care trece străducește tot mai luminat.

Servul lui Dumnezeu Iov, a fost învințit de motive egoiste pentru răbdarea și credințioșia sa minimată; și să afirmat cu tărie că dacă el ar fi cercat de adverzi-

tate motivele sale s'ar învedere numai decât, că el ar blestema pe Dumnezeu în față. Dar Dumnezeu stia mai bine; și a fost în apărarea lui Iov că l'ar permis să fie cercat, probat, până la ultima posibilitate, pentru că credințioșia inimii sale să fie învederată. Unii din nenorocirii mângâetorii a lui Iov privi suferințele lui Iov numai în lumina hărăzilor-blesteme, neputând înțelege scopul lui Dumnezeu, și aceștia numai au adaus ardoare suferințelor sale; dar prin toate acestea Domnul a trecut pe servul său și l'ar îndreptăit în cel mai deplin mod în ochii a tot p porul.

Totastfel va face Dumnezeu cu toți cari în desăvârșită răbdare își țin întruoginarea lor și salvered lui, chiar de și în arătare să pare că-i omoară, în suferințe. Dacă careva simțeste că suferința sa este vre un fel de sibi-ciuire dela Domnul pentru corectare a ceva ce este-rau într' insul, să fie grabnic dar sigur și să se pocăiască de răul său; ori dacă e o disciplină pentru rafinare, curățire, îndreptare, să îngăduie răbdării să-si desăvârșască lucrul ei.

RĂBDĂTORE CĂI DE MULT

Apostolul Pavel (în Evrei, 11) ținea o lista lungă de oameni credințioși și exemple ale răbdării care au suferit batjocuri și bătăi, legături și închisori, cari au fost uciși cu pietre, tăiați în bucați cu ferestrăul, au fost ispițiți, omorâți, torturați pe toată: ei, de cari zice Apostolul, lumea nu era vrednică să rădăcit prin pustie îmbrăcați în piei de oi și de capră, ascunși prin creptaturile stâncilor. Toate acestea ei le-au suferit răbdători pentru dreptate și serviciul lui Dumnezeu, privind prin credință la Dumnezeu care va răsplăti răbdarea și credințioșia lor la timpul său, iarăși, zice Apostolul (Evrei 12:3): „Uitați-va dar bine la cel care a suferit în sine dela cei păcătoși o așa mare împotrivire cu vorba, pentru că să nu obosești, fiind în suferințele voastre osteniți.” Da, considerați-l pe acela, „care fiind asupra înfruntat nu răspundea împotriva prin aspre înfruntări, pătimind nu amenința, dar să da pe sine celui care judecă drept.” El a lăsat o pildă celor cari vor urma în urmele lui.

Noi vedem trebuința mare pentru curățire, cultivare și disciplină în dezvoltarea caracterului; este însă învedere că niciunul nu va putea ajunge la sfârșitul dorit, de a fi statoric în dreptate, afară numai dacă să pune dela început să deprindă răbdare — alții toți să vor obosei mai curând sau mai târziu. „Dar cine a răbdat până în sfârșit, acela să va măntui.” „Iatru răbdarea voastră veți scăpa suferințele voastre.”

The Watch Tower, 15 Maiu, 1913

RAPORTUL CINEI DOMNULUI

Următoarele sunt locurile cari au raportat până acuma numărul care a luat parte la Cina Domnului. În mai multe locuri numărul reprezintă mai multe comunități întrunite la olată pentru aceasta ocazie. Totodată numărul reprezintă pe români și maghiari la olată.

Aninoasa	100	Stremt	52	Sovárad	40	Arad	30
Epă	80	Mănăsturu	50	Vad	40	Sunat	28
Vulcan	72	Karácsonyfalva	49	Brebi	40	Balmazújváros (Ungaria)	28
Rodna veche	66	Uoara	46	Petroșeni	34	Sfântul	28
Targul-Mureș	57	Cehul Silvaniei	41	Feleac	31	Ocna Dejului	27
Cluj	56	Sófalva	40				

Ticud	26	Lupeni	19	Gălgău	14	Urca de câmpie
Juchul de jos	26	Hida	19	Topa	13	Perecei
Zimbor	25	Kakasd	19	Rogna	13	Silajul mare
Stohor	24	Sâmpetru	19	Asuagiul de sus	11	Medgyesfalva
Hajduszoboszló (Ungr.)	24	Maroskeresztur	18	Iuriul de câmpie	11	Panticéu
Szakadát	23	Gioagú de jos	17	Sig	11	Zabola
Agârbiciu	22	Cozla	16	Sumurduc	10	Sârmăghit
Gilau	22	Petea de câmpie	15	Tâmășești	10	Bregova (Bulgaria)
Reghinul sasasc	22	Nimingea românească	14	Seica-mare	9	Sâlsig
Jac	22	Ighiu	14	Craifalau	9	Pecica
Bichiș	20	Bágyon	14	Palotailva	9	Banul de sus
Măcău	20					

Tragedia lui Samson.

Samson s'a nascut nazareu. — Nașterea lui a fost profeția. — Missiunea lui inca a fost prorocita. — Valoarea misiunii sa
— Cum a judecat el pe Israil. — S'abiciunile lui Samson. — Credința caia Dumnezeu. Invingerea lui. — moarte

„Si acum păzește-te, nu bea vin, nici beutură imbatătoare” Jude 13:4.

Fiecare evreu, care facea un vot oarecare se chema nazareu. Sa nu confunde nimenea pe acestia cu locuitorii orașului Nazaret. Isus a fost locuitor al Nazarethului, dar nu era în legăturile votului nazareu. Votul nazareului consta din aceea, că el nu va bea niciuând, nici un fel de beutură spirtuoasă și, ca nu-și va duce perul capului. Samson era legat de acest vot dela nașterea sa; adica îndemnați de ingerul Domnului părinții săi facuse acest vot cu privire la el. În anumita privință acest vot însemna consfințirea deplină și desvârșită a individului pentru serviciul lui Dumnezeu.

Înainte de nașterea lui Samson ingerul Domnului le dădu oarecui a comunicat cu părinții lui cu acela scop evident ca să convingă pe mama de lipsa și însemnătatea abjinerii și, ca astfel și copilul să se nască oarecum cu predispoziții favorabile. Fără îndocala, că părinții în mare măsură pot transmite copiilor lor vârnjoșie trupească și sufletească și așa s'au străduit a da fatului lor o moștenire cât mai avantagioasă.

În viața barbăția derivă, purcede dela tată, până-când naturelul mamei mai ales i-și pune sigilul pe caracter. În starea de slăbiciune a mamei înainte de naștere tatăl e permis, și și trebuie să cumpănească situația și să se folosească de dreptul escepțional ce-l are ca să împrejmuie pe mamă cu o atmosferă de influențe alese sufletești și intelectuale. În acest chip parintele dă formă cugetelor mamei, le îndreaptă în direcție folositoare, iar de alta parte ea pune stampila

de-riatelor nobile, subline chiar pe copil, ca prin aceasta să fie norocos de naștere — să fie spre cinstul numelui familiei, spre binecuvântarea societății și mai presus de toate — acomodată slăbiciii lui Dumnezeu.

PUNCTE DE LUAT AMINTE.

Să nu uităm, că evreii nu au fost creștini, că regulile făcute pentru creștini prin Christos Isus apostolii nu se puteau aplica și la evrei. Neamul lui Moisi și Israil după sf. Scriptură era Casa de Sert (Evr. 3:5, 6). Le-au fost promise binecuvântări dumnezeiești în acelea măsură în care vor servi Legii lui Dumnezeu cu credință și supunere, nefiindu-le însă chemarea să se sfințească în înțelesul creștin al cuvântului, care să se poată aplica la biserică lui Christos.

Alta deosebire între evreu și creștin este aceea, celor dintâi li s'au promis numai binecuvântări pe lume pentru credința lor, în vreme ce celor din urmă li s'au făgăduit binecuvântări spirituale cu nenorociri vremelnice și cu încercarea credinței, răbdării, iubirii și devotamentului lor. Dacă această deosebire între două ere și două legi nu o vom lua în seamă, vom da un reu de greutate.

Urmează completarea.

Girant responsabil J. B. SIMA.